

Psalm 72:16a

**“Is er een hand vol koren in het land op de hoogte der bergen,
De vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon**

De heerschappij van Koning Jezus

1 in Zijn gelovige

2 in Zijn Kerk

Gemeente,

Psalm 72 gaat over de koning Salomo. Maar eigenlijk veel meer over koning Christus. Over het werk dat deze Koning doet: nooddruftigen redden die daar roepen alsmede de ellendige en die geen helper heeft. Zulken zal Hij van list en geweld bevrijden, hun bloed zal dierbaar zijn in Zijn oog. Dat verzegelde Hij vanmorgen aan Zijn tafel. Je heil is me zo dierbaar dat Ik voor u Mijn lichaam en bloed gegeven heb.

En wie er niet bij kan, niet aan kon: nóg redt Hij nooddruftigen die roepen en ellendigen die geen helper hebben. Nog steeds. Blijf Hem zoeken, blijf op Hem hopen. Wees als een Kananese vrouw die aanhield totdat....

En hoe dan ook, voor ons allen geldt nog steeds de vraag: hoe zal het zijn als Jezus volgende week zondag niet komt op de wagen van Zijn Woord, maar op de wolken de hemel? We mogen die vraag na de avondmaalszondag niet weer laten liggen voor drie maanden.

Psalm 72 gaat over de koning, maar ook over het rijk van de koning. Over de zegeningen die Zijn Koninkrijk geeft. En vers 16 noemt een hele bijzondere zegen van Jezus' Koninkrijk. Maar wat staat daar eigenlijk wat bedoelen onze tekstwoorden aan te geven. Leest u eens me en denk eens mee. Het gaat over een handvol koren. Dan moet je je indenken dat je een boer hebt, akkerbouwer, die een stuk land heeft van altijd zo'n 3 of 4 hectare. Een hectare is een voetbalveld. En op dat stuk land wil hij gaan zaaien: gras, of mais, of hier: koren. En nou heeft hij 1 handvol zaaizaad daarvoor. Nou, da's niks. Daarmee kun je nooit 3 of 4 hectare inzaaien. Daarvoor bestel je een paar honderd kilo of een ton zaaizaad. Maar een handvol. Die verliest hij wel eens bij het vullen van het zaaimachine, dat het naast de bak valt. Dan let hij daar niet eens op. Op één zo'n handvol. Dus dat is niet veel, bijna niks.

En nou is er die handvol koren in het land op de hoogte der bergen. Ooit daar een boer zien zaaien? Bovenin de bergen van Zwitserland of Oostenrijk? Nooit. Daar is geen grasland meer, laat staan korenvelden, daar is het rotsachtig en kaal, daar is de temperatuur te laag. Zaaien doe je in de dalen. Dus het gaat over een heel klein beetje zaad op een gruwelijk ongunstige, ongeschikte plek.

En wat lezen we dan? De vrucht daarvan zal zijn als het ruisen van de Libanon. De Libanon. Het gebergte tegen de Middellandse Zee in Noord Israel. Daar groeien cederbomen, heel hoge bomen. Als het dan waait vanaf de zee, goed hard waait, dan geeft me dat een geluid, als de takken en het blad van die cederbomen diep heen en weer buigen. Een geruis, gedruis, een lawaai.

Dus onze tekst geeft aan: dat hele kleine beetje zaad op die totaal ongeschikte plek dat zal me een opbrengst geven.... Onvoorstelbaar. Dat zou je nooit verwachten, maar het zal enorm vrucht dragen. Dat is de zegen van het Koninkrijk van de Heere Jezus. Die zegen verzegeld Hij ook aan Zijn tafel. Ik zal voeden. Wat klein is, wat zo weinig voorstelt: Ik voed u. En dan zal Ik zorgen dat het geweldig vrucht voortbrengt. Wat een belofte, wat een troost. En wat een verwachting wil dat geven!

1 in Zijn gelovige

Want de heerschappij van Koning Jezus begint vaak klein en onaanzienlijk. Als de Koning je leven binnenkomt. Ja, soms niet. Misschien wel vooral als je ontzettend lang en hardnekkig hebt tegengewerkt. Zoals Paulus. Die dreiging en moord blies en bleef blazen. Ja, dan moet de Heere wel eens, om zo te zeggen, direct groot ingrijpen. Als een bliksemflits uit de hemel. Maar vaak, zo onder het Woord, is het begin zo klein. Sprak Jezus niet van een mosterdzaadje? Een vraag: o mijn ziel doorziet ge uw lot hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God. Een zucht: och HEERE och wierd mijn ziel door U gered. Een schreeuw: wees mij zondaar genadig. Een kruimel liefde: Heere Jezus kan ik niet missen. Een kruimel verlangen: o kon ik U maar dienen meer en meer en geen verdriet meer doen. Als een handvol koren, een paar zaadjes. En zo zat je aan Zijn tafel. Of misschien zijn er wel, dat zal vast wel, die vanmorgen dachten: het is bij mij zo klein, het stelt zo weinig voor, en ik kan er soms zo weinig van bekijken, dat je er niet eens mee aan het Heilig Avondmaal durfde gaan. En toch...dat verlangen en dat gemis.

Een handvol koren, een paar zaadjes. En dat op de hoogte der bergen. In zo'n ongeschikte omgeving. Een omgeving van de tijd waarin we leven, van je situatie van beproeving en kruisdragen, een situatie in je gezin met allemaal tegenstand en spanning. Zo'n klein zaadje in zo'n verstikkende omgeving. Bovenal: in die omgeving van je hart. Op die kale, harde grond. Mijn hart is zo'n slechte ondergrond. In mijn hart is zo'n slecht klimaat voor de vreze Gods.

En wat zegt nou onze tekst? Wat verzegelde Koning Jezus nou aan Zijn tafel? Dat kleine beetje in die erbarmelijke omstandigheden dat zal me een vrucht voortbrengen! Geweldig. Ruisend als de Libanon. Je zult het gaan horen, anderen zullen het gaan merken. De vrijmoedigheid, en

het getuigenis, de zekerheid en het lofgezag, de heiliging van het leven en de vernieuwing van het bestaan: het zal merkbaar worden. Anderen zullen het horen en merken. Zo werkt Koning Jezus verder. Zijn heerschappij wil zich uitbreiden. Door alle tijd, schooltijd, werktijd, vrije tijd, stille tijd, computertijd heen. Over alle organen van je bestaan: je mond met praten, je oog met zien, je oor met horen, je handen met doen. Door alle relaties heen: met je ouders, je leerkrachten, je collega's je vrienden, je familie. Door al je bezigheden heen: je hobby's, je kleding, je sport, je media, je geld. Tot in diepten van je hart en verlangens: je begeerten, je opwellingen, je motieven, je bedoelingen, je beweegredenen. Zuiverend van het onreine en zondige en regerend tot dienst en eer van God. Jezus' heerschappij breidt zich uit. Daar staat de Koning garant voor! Zijn lichaam en bloed hebben kracht. De kracht van Zijn liefde en Geest. En als de Opgestane nodigde Hij aan Zijn tafel. En als de Opgestane heeft Hij alle macht om Zijn heerschappij uit te breiden. Dat belooft Hij. En die belofte heeft Hij aan Zijn tafel verzegeld. Dat wil en zal Hij geven en bewerken. Wat een schatkamer van heil is deze belofte. Wat een zilvermijn.

Avondmaalganger, op die belofte mag u pleiten. Aan die belofte u vastklampen. Laten we dagelijks afdalen in de zilvermijn van deze belofte met de houweel van het gebed. Heere, vervul wat U beloofd hebt. Want het is zo klein, en de omgeving is zo ongeschikt, geeft U groei en bloei! Dat is juist de wezenstrek van het ware geloof.

Want je kunt je en moet je ook afvragen: komt het dan met elk beginnetje goed? Als er maar iets is dan komt het wel verder? Nee. Er kan ook een begin zijn van geraakt zijn door het Woord, ernstiger geworden zijn dan voorheen, enthousiast zijn voor de Heere, dat een tijdje er is, maar het ebt weer helemaal weg. Zaad dat terstond opkwam met vreugde, maar verdorde. Dat kan ook. Maar wezenstrek van een goed begin is juist dit: dat verlangt naar groei. Leven verlangt te groeien, dat heeft het leven in zich. Een baby, hoe klein ook heeft het in zich om te groeien. Anders is het ook hoogst verontrustend. Als een baby van paar maanden nog steeds niet op haar geboortegewicht is, dan is er iets niet goed. Leven heeft het in zich om te groeien. Geestelijk leven heeft het in zich om te groeien. Te verlangen naar meer vastheid, meer inzicht, meer heiliging, meer zekerheid, meer vrucht dragen.

Het kan toch niet zo zijn dat je avondmaalganger bent met een gevoel van: ik ben wel ver genoeg, ik ben wel heilig genoeg, bij mij kan alles wel zo blijven zoals het nu is. Leven wil groeien. Leven wil meer en meer alle doortrekken. Want er is nog zoveel onbekeerd en onvernieuwd in mijn bestaan. Er is nog zoveel oude natuur en zondig drijven overgebleven. Er is nog zoveel onbearbeid in mij leven. En je

komt er wel achter. De volkomen vervulling van deze belofte ligt achter de horizon van dit leven. Daar, waar alles ruist van heiligheid en aanbidding en zuiverheid en zaligheid. De grote Advent vanaf de tafel: eens zal alles ruisen tot Gods eer. Heel mijn leven vol, mijn hart vol. Volgroeid. Dat komt. Want Hij komt mij halen en Zijn belofte vervullen. Verwachtte ik het maar meer. Leefde ik maar meer in adventstijd.

Wat zo klein is zal vrucht dragen en openbloeien. Of bent u groot? Sterk? Als een eikeboom in en met jezelf? Ion de grond van je eigen gedachten en krachten. Van je eigen gerechtigheden en waardigheden? En je lijkt sterk te zijn en groot. Maar het is in jezelf. Al wat hoog en verheven is zal Hij afhakken en omverhouwen en voor eeuwig wegwerpen. Ook dat zal de heerschappij van de Koning doen! Roep Hem dan toch aan, hier en nu. Val de Koning te voet. Buig voor Zijn scepter, geef u aan Hem over. Dat lijkt klein, maar dat is die handvol koren.....

2 in Zijn Kerk

De zegen van de heerschappij van Koning Christus. Dat hebben we betrokken op de enkele gelovige, maar we mogen dat betrekken op de kerk in zijn geheel. Op de Kerk des Heeren. Soms lijkt die Kerk een handvol koren. Zo klein, zo onaanzienlijk. En moet je eigenlijk maar direct zeggen: daarin draagt ze de trekken van haar Koning. Hoe onaanzienlijk kwam Hij de wereld binnen? Is Hij het strijdperk binnengekomen? Het leek niks voor te stellen. Zoals Hij gekomen is: als een ongeboren kindje in de buik van een meisje, Maria. Als een kindje in en kribbe in de stal. Dat lijkt toch niks uit te halen en uit te kunnen richten? Als een Man van smarten en hangend aan een kruis. Die door mensen naar je toe komt met een boek. De Bijbel. Met een toespraak, een preek. Wat lijkt dat nou voor te stellen?

Het gevaar is dat je denkt: och, daar hoef ik niet bang voor te zijn. Ik leef er langsheen en wat dan nog? Je denkt of je beeldt jezelf in: daar kan ik rustig gaan voorbijgaan en niemand doet me wat. Wat een gevaar, levensgevaarlijk en misleidend.

Wat zalig als je in dat kleine onaanzienlijke je heil vond. In dat Kind in de kribbe dat ons gelijk werd, onze schuld op Zich nemen kon, ons leven over kon doen, onze verloren strijd voeren en herwinnen. In die Man van smarten aan het kruis. Die gehoorzaamheid volbracht, de straf droeg, nederdaalde ter hel omdat ik anders de eeuwige dood had moeten sterven. En zó kreeg ik Hem lief. Zó werd Hij mij dierbaar. In eenvoudige tekenen van brood en wijn.

Als de Koning Zelf zo onaanzienlijk was, zou Zijn Kerk dan niet

datzelfde beeld vertonen? Zo weinig zijn het er soms. Elia dacht zelfs wel eens dat hij als enige was overgebleven. Dat was niet het geval, maar het was toch niet meer dan een handvol op het hele volk gemeten. Zo lijkt het wel vaker in de geschiedenis. Maar een handvol gelovigen. Zo kun je je voelen in je familie. Haast de enige. Of in je opleiding. Of op je werk. Een handvol, een enkeling.

In een ongunstige omgeving in een koud klimaat. Nou is dat sinds de zondeval per definitie zo, maar onze tijd heeft daar weer een eigen accent in. Een klimaat waarin de eeuwigheid niet meetelt, waarin God als Schepper en als Rechter niet meer in beeld is, waarin wat ik vind en ik voel norm is voor mij, waarin zonde een uitgehold begrip is, waarin evangeliseren al gauw je bemoeien met een ander is, waarin alles moet kunnen zolang je het of mensen het maar fijn vinden. In zo'n klimaat een handjevol gelovigen.

Maar wat belooft onze tekst? Wat zal er in het koninkrijk van Jezus plaatsvinden? Dat handjevol koren in die barre omstandigheden zal vrucht dragen als de Libanon. Zal zich zo uitbreiden en vermenigvuldigen. Lees maar verder: die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde. Die van de stad, de gelovigen in de stad, dat zijn er vaak echt maar een handjevol. Maar die zullen bloeien als het kruid. Denk aan onkruid. Als er in het voorjaar één klein onkruidplantje in je tuin staat, kom over een maand maar eens kijken: dat spul vermenigvuldigt zich, en zaait zich, het staat er helemaal onder. Zo zal Christus Zijn rijk uitbreiden, dat handjevol koren, gelovigen. En hoe komt dat? Waar zit hem dat in? Want Hij is opgestaan uit de doden. Hij heeft alle macht. Hij is Koning Die overwonnen heeft.

Dat zit hem niet in de middelen die zo aanzienlijk moeten zijn. Wat heb je als wapens en middelen? Een Bijbel. Om van te getuigen. Om uit te leven. En wat is er te zien en te beleven in de kerk? De Heilige Doop en het Heilig Avondmaal. Dat stelt toch in de ogen van de wereld niet veel voor. Soms zou je graag meer willen, met goede bedoelingen misschien wel. Zou je wel eens een vuist op tafel willen gebruiken. ? Je maakt zo vaak mee dat kerken dan denken: dan moeten we dit veranderen en dat aantrekkelijker maken. Of er wordt drama gebruikt om het Evangelie te verkondigen. Of men wil met the 'Passion' het Evangelie onder de aandacht brengen. Spectaculair, de aandacht trekkend. Wij willen graag wat minder onaanzienlijk zijn. Maar de Heere gaf de prediking, het getuigenis, je levenswandel en doop en avondmaal. Dat zijn de middelen. Door die middelen doet Koning Jezus

Zijn werk!

Het zal ruisen als de Libanon. Zijn belofte. De zegen van Zijn rijk! Zo is Zijn werkwijze. Klein en in het verborgen Waar zit het hem dan in of het vrucht draagt? En hoe draagt het vrucht. Maar wat is de weg? Biddend pleiten op de belofte van de Koning! De belofte is de schatkamer, de zilvermijn. Om in af te dalen met de houweel van het gebed. Hoe belangrijk vinden we dat eigenlijk? Of bidden we meer om mooi weer dan om de uitbreiding van Gods rijk? Of bidden we meer om het slagen van onze plannetjes dan om de reddingen van zondaren?. Ze vroegen eens aan Spurgeon waarom hij zoveel zegen op zij preken zag en had. En toen zei de grote prediker. Dat weet ik wel want in de Metropolitan Tabernacle , zo heette de kerk waar hij preekte, zit op de tweede rij van voren in de hoek een klein meisje. En als ik ga preken dan gaat dat meisje stilletjes bidden in zichzelf: 'Heere, wilt U ds Spurgeon helpen en zegen laten hebben?' Zo klein, verborgen tussen die massa mensen. Zo werkt de Koning Jezus. Eén biddend kind voor de dominee, één biddende moeder voor haar gezin, één biddende kerktelefoonluis-teraar voor de gemeente, één trouwe ambtsdrager van gebed in die grote PKN, één gemeente in het geheel van de samenleving. Zijn hier zulke mensen? Zo'n kind op de 2e of 4e rij? Zo 'n moeder, zo'n bejaarde? Gevaar is dat je denkt: och, wat haalt dat nou uit? Zo klein en met zo weinig en wat zie je ervan? Zo werkt het, zo werk Ik in Mijn rijk zegt Jezus.

Zo mag u grote dingen verwachten. Advent: de vrucht zal ruisen. Zijn rijk zal zich uitbreiden. Daar is hoop voor de Kerk, de christenheid, ook in Nederland. Zo gaat het in Zijn rijk. Wat klein is en in een slecht klimaat staat neemt toe.

Maar zie je nou niet vaak precies het tegenovergestelde? Het staat mooi in de tekst maar zie je niet juist dat de kerk op zijn retour is in ons land. Het spreken van de kerk steeds minder invloed heeft en echt geen factor van betekenis meer is? En misschien zie je het wel om je heen, in de kerk, in je gezin. Het beslag van God wijkt en wordt minder. In je leven: je kende vroeger betere tijden dan nu. Ja, dat zie ik ook gemeente.

Twee dingen daarover: twee mogelijkheden zagezegd: Deze tekst leert ons dat dat tegen de aard van Zijn rijk is. Dat dat niet de normale gang van zaken is voor Koning Jezus. Dan moeten daar aanleidingen voor zijn. Die we of wel weten of vragen: Heere, wat is de aanleiding, waar zit het hem op vast in mijn leven? Waarin hebben wij U bedroefd, gekrenkt vergeten? Die reden geven tot verootmoediging. Wij hebben

gezondigd. Bij ons zijn de ongerechtigheden. En toch verwachting: Heere, U hebt toch een rijk dat groeien zal. Heerschappij die toe zal nemen. Heere, maak het waar. In mijn leven, in mijn gezin, in kerk en samenleving. Of, de tweede mogelijkheid. Daar gaat wel eens tijd overheen. Dat zaad wordt gezaaid en dan zie je er niks van. In de grond blijft het een tijdje. En er gaan nachten overheen dat je niets ziet. Een nacht van beproeving en aanvechting. Een nacht waarin je er niets van ziet of denkt te zien. Waarin de Heere in elk geval leert af te sterven aan je eigen verwachtingen. Aan de gedachte: "och, zoiets zal bij mij, in mijn gezin, in onze gemeente, niet gebeuren." Waarin de Heere leert om het echt alleen van Hem te verwachten. Maar... Zijn heerschappij rukt op en breidt zich uit, zal komen en zichtbaar, merkbaar worden. Door de nacht van strijd en zorgen heen.

Hij zal al zijn vijanden vertreden en verslaan. De aarde zal vol zijn van de kennis des HEEREN zoals wateren de bodem van de zee bedekken. Vol, geen plaats meer voor wat anders. Daar gaat het, werkt Christus heen. Ook geen plaats meer voor iemand anders. Als je buiten Zijn rijk bent gebleven kun je nergens meer een plekje vinden. Want Zijn rijk vervult hemel en aarde dan. En duwt ieder ander weg, weg uit hemelen en aarde over de rand heen. Geen plekje me erover om je te verbergen of te blijven: dan alleen in de poel van vuur en sulfere. Want aarde en hemel zijn voor Zijn rijk. Geheel.

Gaat het ons daarom? Dat God overal alle eer krijgt. Zijn rijk geheel alles en in allen vervult in hemel en op aarde. Dat verlangen, niet maar naar mijn levensgeluk en ontplooiing, zelfs niet maar naar mijn eigen zaligheid en heerlijkheid, maar dat alles overal God eert. Vol van Zijn heerschappij en van Zijn Kerk. Waar Hij alles zal zijn in allen. Advent. Die dag, die tijd zal komen. Heilig Avondmaal, voorteken en voorsmaak van die volkomen heerschappij van Christus. Vanaf de tafel, vanaf de avondmaalszondag. Daarheen op weg. Geen vloek meer op aarde, geen zondagssport meer, geen pornografie meer, geen soaps meer, geen milieu-aantasting meer, op hele de wereld niet. Overal Zijn lof, Zijn dienst, Zijn eer, Zijn roem, Zijn aanbedding. Dat kan je doen verlangen naar de wederkomst. De aarde ruist als de Libanon: vol van de heerlijkheid des Heeren. Totdat wij eindelijk..... Daarom verwachten wij die grote dag met groot verlangen om ten volle te genieten al de beloften Gods in Jezus Christus, onze Heere.

Amen